

Arrest

nr. 147 363 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 3 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 augustus 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en M.H.A.L., een Belgisch onderdaan, legden op 26 februari 2013 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Op 30 april 2013 diende verzoeker, in functie van zijn relatie met M.H.A.L., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 oktober 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 30 oktober 2013 diende verzoeker, in functie van zijn relatie met M.H.A.L., een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.5. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 augustus 2014 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 19 januari 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [M.A.]

Nationaliteit: Senegal

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene vroeg achtereenvolgens op 30.04.2013 en 30.10.2013 het verblijfsrecht aan als gezinslid van een Belg, overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag tot verblijf werd geweigerd op 11.10.2013 (zie voor de concrete motivering de beslissing van die datum). De tweede aanvraag tot verblijf werd positief beoordeeld.

Heden blijkt echter dat, nog voor de F-kaart daadwerkelijk werd verstrekt, tussentijds namelijk op 6.05.2014 de wettelijke samenwoning eenzijdig werd stopgezet. Overeenkomstig art. 42 quater, §2, 4° kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene terug beëindigd worden. Overeenkomstig art. 42 quater, §5 kan de [m]inister of zijn gemachtigde immers controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Gezien de relatie tussen betrokkene en de Belgische partner duidelijk werd beëindigd, is niet meer voldaan aan de voorwaarden.

Bij het beëindigen van dit verblijfsrecht werd wel degelijk rekening gehouden met de uitzonderingsgronden overeenkomstig art. 42 quater, §4 van de wet van 15.12.1980. Niets in het administratief dossier wijst erop dat betrokkene onder één van deze toepassingen zou vallen bij gebrek aan een geregistreerd partnerschap dat minstens 3 jaar heeft stand gehouden, waarvan minstens 1 jaar in het Rijk OF bewaring of omgangsrecht met kinderen van de burger van de Unie OF een bijzonder schrijnende situatie waarin betrokkene zou verkeren. Ook de humanitaire elementen overeenkomstig art. 42 quater, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 werden in overweging genomen. Betrokkene is weliswaar reeds sinds 2013 in België. De verblijfsaanvraag die tot het verblijfsrecht heeft geleid is pas van zeer recent, nl. van 30.10.2013. De duur van het verblijf van betrokkene in België kan daarom een beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staan. Verder blijkt betrokkene 27 jaar oud te zijn. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat zijn leeftijd een bezwaar zou zijn voor het beëindigen van het verblijfsrecht. Gezien de korte duur dat hij in België verblijft en zijn jonge leeftijd mag ook aangenomen worden dat zijn gezondheidstoestand gelijkaardig is als toen hij België binnenreisde. Terugreizen wegens het beëindigen van het verblijfsrecht moet dus eveneens haalbaar zijn. Wat betreft de gezinssituatie, deze werd reeds hierboven besproken. De wettelijke samenwoning met de Belgische werd stopgezet en betrokkene heeft zelf reeds een nieuw adres doorgegeven bij de gemeente. Ook dit kan dus geen bezwaar vormen voor de beëindiging van het verblijfsrecht. De economische, sociale en culturele belangen van betrokkene kunnen op die paar maand tijd evenmin van die aard zijn dat betrokkene reeds zo verankerd is in België, dat hij bij vertrek uit het land geen nieuwe activiteiten, sociale en culturele banden meer zou kunnen aanknopen met een derde land alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder zou zijn van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond of het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 54 van het KB van 8.10.1981 een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verzoeker kreeg een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met het bevel het grondgebied te verlaten.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing.

[...]

Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken.

a) Aangaande de relatie van verzoeker

Verzoeker erkent het feit dat hij en zijn partner ernstige problemen kennen, doch hij is van mening dat men het dossier niet grondig onderzocht heeft...

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek.

Dat verzoeker een drugsprobleem heeft die spanningen met zich meebrengt in zijn relatie.

Dat verzoeker en zijn partner, zoals ieder ander koppel, hun problemen hebben, doch zij werken hieraan en hebben nog altijd een duurzame en stabiele relatie.

DVZ stelt in haar bestreden beslissing dat de relatie ‘duidelijk beëindigd’ is. Dit is flagrant onwaar!

Verzoeker en mevrouw [L.] vormen nog wel degelijk een koppel.

Zij zijn bereid aan hun relatie te werken en vormen tot op heden, ruim een halfjaar na de bestreden beslissing nog steeds een koppel.

Dat zij tot op heden nog samen tijd doorbrengen. Het pv dd. 17.01.2015 erkent dat verzoeker en zijn partner samen aangetroffen werden.

Verzoeker heeft nooit de kans gekregen om zijn situatie te verduidelijken. Dit is flagrant onredelijk!

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden een grondig, zorgvuldig en individueel onderzoek uit te voeren?!

Dat uit héél de bestreden beslissing blijkt dat deze beslissing is genomen zonder het dossier grondig te onderzoeken.

Dat dit dan ook een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Verzoeker is van mening dat verwerende partij duidelijk onvoldoende rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen in het nemen van haar beslissing.

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

“De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld in de bestreden beslissing: Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.”

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België. Hij heeft gewerkt wanneer dit mogelijk was, lessen Nederlands gevolgd en heeft zich steeds omringd met een Belgische vriendenkring.

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze grondig te onderzoeken! Men schuift al deze elementen van zich af zonder rekening te houden met het geheel van elementen... Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! Bovendien faalt verwerende partij erin afdoende te motiveren waarom de bewijzen die verzoeker aanhaalt niet voldoen.

Waarom volstaan deze bewijzen niet?! Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel door het louter stellen dat deze elementen onvoldoende zouden zijn.

Hieruit blijkt dat verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken.

Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoeker en bijgevolg ook zijn blijk van integratie.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (..) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie (die bewezen wordt door verschillende stukken) niet zou volstaan.

Verzoeker verblijft reeds sinds 2013 in België. Nu dus bijna 2 jaar!

Doch, in de bestreden beslissing faalt men erin rekening te houden met ALLE elementen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoeker kan op geen enkele manier afleiden of verwerende partij zijn dossier grondig, individueel en zorgvuldig onderzocht heeft.

Zelfs in de veronderstelling dat verzoeker niet de nodige bewijzen voorlegt (wat in casu niet zo is), schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing geeft.

Gelieve in de bijlage een schrijven van DVZ terug te willen vinden waarin men de mogelijkheid geeft het dossier verder aan te vullen. (zie stuk 3).

DVZ schendt flagrant het gelijkheidsbeginsel door in het ene dossier wel de mogelijkheid te geven het dossier aan te vullen en in het andere dossier niet!

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker grondig te onderzoeken!

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij!

Bovendien schendt DVZ flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door het verblijf van verzoeker te beëindigen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Het mag duidelijk zijn dat het lijkt alsof verwerende partij er enkel op gericht is om het verblijf van verzoeker zonder gegronde redenen te beëindigen en zijn dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en op een onzorgvuldige manier tot haar besluit gekomen is.

Dat verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing omwille van het feit dat deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt.”

3.2.1. De Raad merkt op dat verzoeker een theoretische uiteenzetting geeft omtrent de draagwijdte van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, doch hieruit niet kan worden afgeleid dat verweerder de formele motiveringsplicht heeft miskend bij het nemen van de bestreden beslissingen. De bestreden beslissingen vormen trouwens geen antwoord op enige door verzoeker gestelde vraag. De Raad kan dan ook niet inzien wat verzoeker bedoelt met zijn stelling dat de “*de motivering van DVZ m.b.t de aanvraag van verzoeker [...] de beslissing niet [draagt]*”. Hij kan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat uit de motivering van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet blijkt dat er gegronde redenen zijn om deze beslissing te nemen. Verweerder heeft immers duidelijk vermeld toepassing te maken van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) na te hebben vastgesteld dat de wettelijke samenwoning eenzijdig werd stopgezet. Verweerder heeft tevens uitvoerig toegelicht dat verzoeker niet valt onder de uitzonderingsbepalingen die verhinderen dat het verblijfsrecht van meer dan drie maanden wordt beëindigd en dat hij rekening hield met de duur van verzoekers verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de bindingen met zijn land van oorsprong. Hij heeft hierbij uitdrukkelijk gesteld dat de verankering van verzoeker in België niet wordt weerhouden als een reden om af te zien van het nemen van de bestreden beslissingen daar verzoeker nog niet zeer lang in het Rijk verblijft en zijn economische, culturele en sociale banden dus nog niet van die aard kunnen zijn dat zij een belemmering vormen om opnieuw banden op te bouwen in het land waar hij legaal kan verblijven. Verzoekers bewering dat verweerder niet heeft verduidelijkt waarom hij de gegevens die wijzen op banden met België niet heeft aanvaard als een reden om hem tot een verder verblijf toe te laten mist dus feitelijke grondslag.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

In casu is het niet betwist dat M.H.A.L. op 6 mei 2014 – en dus op een ogenblik dat verzoeker nog geen vijf jaar over een recht op verblijf beschikte – de wettelijke samenwoning met verzoeker eenzijdig stopzette.

Verzoeker zet uiteen dat hij nog steeds een duurzame en stabiele relatie heeft met M.H.A.L., maar verliest hierbij uit het oog dat het loutere bestaan van een relatie met een Belgisch onderdaan niet impliceert dat hij kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie en niet volstaat om een recht op verblijf te laten gelden op die basis. Artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet voorziet immers uitdrukkelijk dat een huwelijk of een geregistreerd partnerschap vereist is om in functie van een Belgische levensgezel een verblijfsrecht te kunnen laten gelden. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarenboven dat de M.H.A.L. meermaals aangifte deed van intrafamiliaal geweld en verzoeker legt zelf een stuk neer waarin zijn partner aangeeft dat zij de wettelijke samenwoning eenzijdig opzegde *“omwille van de toenmalig onacceptabele toestand”*. Er blijkt derhalve niet dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen een duurzame en stabiele relatie had. Wanneer twee mensen een dergelijke relatie hebben dan wordt door één van de partners trouwens niet het initiatief genomen om een bestaande wettelijke samenwoning eenzijdig stop te zetten. Door erop te wijzen dat hij op 17 januari 2015 – dus maanden nadat de bestreden beslissingen waren genomen – door de politiediensten samen met M.H.A.L. werd aangehouden toont hij evenmin aan dat hij op 6 augustus 2015 een gezinsrelatie met deze vrouw had. Hij werd, blijkens een administratief politieverlag, op 17 januari 2015 trouwens bij M.H.A.L. aangetroffen ingevolge een klacht die door haar werd ingediend wegens geweldpleging en uit dit verslag blijkt dat deze vrouw toen stelde dat zij haar relatie met verzoeker het jaar voordien reeds stopzette. Verzoeker maakt met zijn betoog bijgevolg niet aannemelijk dat verweerder op incorrecte gronden besloot dat de relatie tussen hem en M.H.A.L. *“duidelijk werd beëindigd”*. Het feit dat M.H.A.L. in een niet gedateerde verklaring die bij het verzoekschrift wordt gevoegd aangeeft na enkele maanden met strubbelingen opnieuw samen te wonen met verzoeker – die blijkens een huwelijksakte op 7 januari 2008 is gehuwd met een andere vrouw – doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Verzoeker stelt daarnaast dat verweerder bij het nemen van de beslissing om een einde te stellen aan zijn verblijf rekening diende te houden met de duur van zijn verblijf in het Rijk, met zijn leeftijd, met zijn gezondheidstoestand, met zijn gezins- en economische situatie, met zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en met de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Uit de motivering van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden blijkt evenwel duidelijk dat verweerder deze verplichting, die voortvloeit uit artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, heeft gerespecteerd. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder heeft nagelaten zijn situatie te onderzoeken en hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Uit de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden kan zonder meer worden afgeleid dat verweerder rekening heeft gehouden met alle dienstige gegevens waarover hij beschikte en dat hij is uitgegaan van een deugdelijke feitenvinding.

Verzoeker stelt nog dat hem niet de kans werd gegeven om zijn dossier verder aan te vullen, maar maakt niet aannemelijk dat hij nog enige inlichting die in casu nuttig kon zijn aan verweerder had kunnen meedelen. Hij stelt daarenboven zelf dat alle nodige bewijzen voorlagen. Er blijkt dan ook niet welk belang hij heeft bij zijn grief dat verweerder naliet om hem de mogelijkheid te bieden bijkomende gegevens aan te brengen.

3.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient opgemerkt te worden dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Door aan te geven dat verweerder in dossiers waar hij nog niet over alle dienstige gegevens beschikt een vreemdeling uitnodigt om nadere toelichtingen te verstrekken omtrent zijn

situatie en dat hij dit niet doet in gevallen, zoals in casu, waar hij alle nodige inlichtingen heeft toont hij geen schending van het gelijkheidsbeginsel aan.

3.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.6. Aangezien de gevallen waarin het recht op verblijf van een vreemdeling kan worden beëindigd duidelijk in de Vreemdelingenwet zijn bepaald en niet wordt aangetoond dat verweerder de geldende rechtsregels niet juist en consequent heeft toegepast kan ook geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden vastgesteld. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt voorts niet in dat wanneer een vreemdeling een recht op verblijf van meer dan drie maanden werd toegestaan deze vreemdeling er mag op vertrouwen dat niet meer op deze beslissing zal worden teruggekomen indien later blijkt dat hij niet langer aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Een beginsel van behoorlijk bestuur kan trouwens geen afbreuk doen aan een uitdrukkelijke wetsbepaling.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK